IRVINE

WELSH

SLUŠNÁ JÍZDA

IRVINE WELSH

SLUŠNÁ JÍZDA

Copyright © Irvine Welsh, 2015
First published as A Decent Ride by Jonathan Cape,
an imprint of Vintage.
Vintage is a part of the Penguin Random House Group.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Jan Zasadil, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-254-0 (pdf)

IRVINE WELSH

SLUŠNÁ JÍZDA

Přeložil: Jan Zasadil

„Intelektuál je někdo, kdo našel jednu věc, která je zajímavější než sex.“

Aldous Huxley

ČÁST PRVNÍ:

NEVINNOST PŘED OBŠOUSTEM

1.
Za dnů taxislužby

„Neuvěříš, co sem vez v tágu," vykládá Terry „Šťáva" Lawson se svou statnou tělesností obtaženou ve svítivě zelené teplákovce. Jeho bujné kadeře jak korkové špunty na niti sebou mrskají ve vichru, který plácá o stěnu plexiskla, táhnoucí se od letištní haly až k hradbě zaparkovaných taxíků. Protáhne se a zprudka hlasitě zívne. Rukávy se mu vyhrnují a odhalují zlaté řetězy na zápěstí a tetování na předloktí. Na jednom má harfu, která vypadá jak kráječ na vejce sevřený mezi nápisy HIBERNIAN FC a 1875. Na druhém má draka chrlícího oheň, který zhýrale pomrkává a vinutým písmem vybízí „VYPUSŤ ŠŤÁVU DO SVĚTA".

Terryho parťák Kloubák, od pohledu vyzáblý astmatik, na něj bez odezvy civí. Zapaluje cígo a říká si, kolikrát si stihne potáhnout, než bude třeba se pustit do várky blížících se pasažérů, kteří postrkují své vozíky plné zavazadel po uzavřené rampě směrem k němu.

„Toho zmrda z televize," přisvědčí si Terry a přes polyester se poškrábe na koulích.

„Kterýho že?" zamumlá Kloubák, který si měří pohledem hromadu kufrů obrovské asijské rodiny. Radši by

toho roztěkaného chlapa, co klopýtá za nimi a snaží se je na rampě předjet. Aby nemusel do taxíku nakládat tolik bagáže. Ať si je vezme Terry. Ten muž má na sobě dlouhý rozepnutý kašmírový kabát, pod ním tmavý oblek, bílou košili a kravatu, brýle s černými obroučkami a hlavně krátké široké číro.

Najednou vysprintuje napřed a Kloubákova duše se zatetelí. Jenže pak se ten chlap zničehonic zarazí a kouká na hodinky, zatímco Kloubáka asijská rodinka obsypává jak vyrážka. „Prosím, rychle, prosím, prosím," haleká vemlouvavý patriarcha a o plexisklo se roztříští dešťový poryv jak z brokovnice.

Terry sleduje svého přítele, jak zápasí s kufry. „Toho komika z Channel Four, jak brousil tu kost, jak se menovala…, kurva, pěkný tělo měla…," rukama obtáhne ve vzduchu tvar přesýpacích hodin a pak se před deštěm přikrčí k plexisklu.

Ale jak tak Kloubák zápolí a nadává na kufry, Terry se zadívá na muže v brýlích a dlouhém kabátu s nesourodým účesem, vlnícím se ve větru, který těžkými úhozy vytáčí číslo na mobilu. Terry ho odněkud zná, asi z nějaké hudební skupiny. Pak si všimne, že je starší, než by mu hádal podle účesu. Zničehonic se objeví jeho poděšený společník s blond vlasy sestříhanými k napjatému obličeji a opatrně postává vedle něj. „Mrzí mě to, Rone, to auto, co jsem objednal, má poruchu…"

„Zmiz mi z očí!" vyštěkne s americkým přízvukem punkový podnikatel (tak mu začal Terry v duchu říkat). „Pojedu tímhle podělanym taxíkem! Nech moje tašky doručit do pokoje v hotelu!"

Punkový podnikatel se přes své růžově zabarvené čočky ani nepodívá Terrymu do očí a už se souká na zadní sedadlo jeho taxíku a zabouchne za sebou dveře. Jeho zostuzený společník dál ztichle stojí opodál.

Terry zaleze do taxíku a otočí klíčem v zapalování. „Tak kam vás vodvezem?“

„Cože?“ Punkový podnikatel hledí svými samozabarvovacími brýlemi do týlu kadeřavého mopu.

Terry se obrátí na sedadle. „Kam. Chcete. Abych. Vás. Zavezl.“

Punkový podnikatel si uvědomuje, že s ním ten taxikář s hlavou obsypanou korkovými špunty mluví, jako by on, punkový podnikatel, byl malé dítě. *Zasranej Mortimer, nic nezařídí. Kvůli němu musím trpět tenhle bullshit.* Sevře v ruce pásy a těžce polkne. „Hotel Balmoral.“

Nemorál! „Dobrá volba, kámo,“ odpoví Terry a hlavou se mu honí databáze náhodných sexuálních setkání, která si tam užívá obvykle během dvou diskrétních období v kalendáři. Není nic tak šikovného jako mezinárodní festival v srpnu a edinburské novoroční oslavy Hogmanay, aby si přidal trochu té oblohy do svého obvyklého jídelníčku složeného z pipin ze sídlišť a znuděných pornoumělkyň. „Tak, ve kterým džobu děláte?“

Ronald Checker není zvyklý na to, že ho lidi nepoznávají. Tento vlivný developer je známý také jako televizní hvězda ze svého úspěšného pořadu *The Prodigal*. Potomek majetné atlantské rodiny vystudoval Harvard a pokračoval ve šlépějích svého otce jako developer stavebních projektů. Ron Checker si nikdy nebyl se svým otcem

blízký, a tak z tatíkových rozsáhlých kontaktů rval jen svůj vlastní žold. Syn díky tomu uspěl víc než otec, vytrhl se ze slunečného pásu Spojených států a rozjel globální byznys. Ron se rozhodl, že televizím naservíruje pořad, ve kterém se postaví do role mladistvé jižanské punkovité verze Donalda Trumpa, který slavil úspěch se svým pořadem *The Apprentice*. Kamarád stylista mu dodal čerokézský vzhled a jeden rešeršista v televizi vymyslel jeho hlášku „Na byznys musíš mít koule". *The Prodigal* je zrovna třetím rokem celosvětově přeprodávanou show a Checker ví, že se ve Spojeném království vysílá. S neblahým pocitem se taxikáře zeptá: „Viděl jste už někdy *The Prodigal*?"

„Ne naživo, ale vím, co myslíte," pokyvuje Terry. „Z toho songu *Smack Ma Bitch Up* bylo povyku, ale některý kosti to maj rády. Takový to tvrdší hraní, jestli chápete. Ne, že bych byl sexista nebo tak něco. V tomhle maj podle mě ženský výsadu. Maj poptávku, tak člověk nabízí, od toho jsme gentlemani, kámo, ne?"

Checkerovi dělá problém tomu taxikáři rozumět. V odpovědi se zmůže jen na nevrlé „Jo."

„Ste ženatej, kámo?"

Checker zkoprní z nezvyku, že by si kdokoliv cizí dovolil tváří v tvář o něm cokoliv předpokládat, natož nějaký skotštinou postižený taxikář. Už se chystá odseknout „hleďte si svého", když si vzpomene, jak ho tým z PR nabádal, ať se snaží získat zpět srdce a mysli lidí po tom fiasku v Nairn. Při developerské výstavbě tu strhli pobřežní jeskyňku, dvě stavení ze seznamu památek a vystěhovali několik vzácných kachen z hnízdiště. Místo

aby uvítali golfový resort, ubytovací kapacity a práci ve službách, kterou vytvoří, vidí místní celý podnik černě.

Checker se donutí překonat odpor k vlezlosti taxikáře a přes šibeniční úsměv připustí: „Rozvedený, třikrát," a myšlenky se mu s dávkou zášti zatoulají k Sapphiře, jeho třetí ženě. Pak s pronikavou bolestí k Margot, první ženě. Snaží se vzpomenout si na Moniku, tu prostřední, která tuto pozici taky přechodně zastávala, ale skoro se mu nedaří si vybavit, jak vypadala, což ho zároveň těší a děsí. Hlavou mu probleskuje jen křenící se právník a tučná suma o osmi číslicích. Na muže, kterému pořád chybí rok do čtyřicítky, je to svízelná statistika.

„Tě brk! Já taky!" Terry ožije soucitem. „Si je najdu a pořádně se jim pověnuju, to mi nikdy nečinilo potíž," haleká vítězoslavně. „Tady gejzír Old Faithful," poplácává se Terry v rozkroku, „si moc dní nevorazil, to vám povídam rovnou! Tak to má bejt, kámo, ne?" Terry se zeširoka kření a Checker cítí, jak se mu tělo usazuje do pevného sedadla, které mu dělá po těch všech limuzínách a luxusních letadlech dobře na záda. „Takže předcházet si je, ale, tak… vy víte, jaký konce to bere! Nejhůř je, když se chlap zamiluje. Nakecáš si, že to je ta kost, co můžeš šoustat do konce života, jenom tu. Ale tak nejsme stvořený, kámo. Takže dva tři měsíce a už ti zas jdou oči křížem a pták celej ztuhlej už chce z budky ven! Zaručeně!"

Checker cítí, jak mu rudnou tváře. Do jakého obskurního kouta podsvětí ho to Mortimer uvrhl? Nejdřív v Learjetu selže technika, což jej donutí podstoupit potupu *linkového letu,* a teď tohle!

„Já už to s obřady nadobro zabalil," Terry ztiší hlas a na moment otočí hlavu. „Dívejte, jestli tady chcete obrazit ňáký ty zákoutí a štěrbiny, stačí říct. Já se vyznám. V tomhle městě vám zařídim cokoliv. Jenom řikám, abyste věděl."

Ron Checker má sotva ponětí, co ten člověk „jenom řiká". *Ten blb fakt netuší, kdo jsem!* I přes nával opovržení s tím taxikářem cítí a děje se ještě něco: Ronald Checker prožívá tajemný pocit vzrušení z toho, že jej nic nedrží, že je zase cestovatelem jako za studií, a ne tím hýčkaným obchodním turistou. A ty nepoddajné sedačky mu udělaly tak dobře na páteř! Je to divné, ale Checker připouští, že část jeho Já – ten kousek osvobozený posledním rozvodem – si to užívá! Proč ne? Podívejme se na něj, jak se staví na vlastní nohy bez neschopných patolízalů, jako je Mortimer! Musel se nechat omezovat a obkličovat tím, jak vnímají Ronalda Checkera ostatní? Nebyla by zábava zkusit být na chvíli někým jiným? A ta záda! Třeba je právě na čase s tím začít. „Jsem vám vděčný… é…"

„Terry, kámo. Terry Lawson, ale řikaj mi Terry Šťáva."

„Terry Šťáva…" Checker si to jméno nechá pohrát na rtech. „Tak tě rád poznávám, Terry Šťávo. Já jsem Ron. Ron Checker," a podívá se do zrcátka na taxikáře, jestli dá aspoň trochu najevo, že ho zná. Vůbec. *Ten šašek fakt neví, kdo jsem. Tak moc je v tom svém bezvýznamném, jednoduchém životě zahleděný sám do sebe.* To už ale ve Skotsku při tom debaklu v Nairn zažil.

„Čum na to!" huláká Terry Šťáva při pohledu na mladou ženu, která stojí u přechodu pro chodce a Checkerovi připadá vcelku obyčejná.

„Jo… přitažlivá," přiměje se Checker k souhlasu.

„Z týhle škeble cejtim trable!"

„Jo… Poslyš, Terry," začne náhle inspirovaný Checker, „miluju tyhle taxíky. Ta sedadla jsou mi fakt příjemná na záda. Rád bych si tě na tenhle týden najal. Vozil bys mě po městě, na nějaká turistická místa, jedna dvě obchodní schůzky kousek na sever. Mám nějaká jednání v palírně v Inverness a jsem vášnivý golfista. Bylo by v tom nějaké přespávání, samozřejmě v nejlepších hotelích."

Terryho to značně zaujalo, ale třese hlavou: „Promiň, kámo, mám šichty rozplánovaný, chápej."

Checker nevěří vlastním uším. Není zvyklý, že by druzí nepřistupovali na jeho návrhy. „Zaplatím ti dvakrát tolik, co za týden vyděláš!"

V odpověď mu civí vykřeněné zubořadí orámované kudrnatým mopem. „Kámo, chlapče, s tím ti píchnout nemůžu."

„Cože?" vyvřískne Checker zoufale. „Pětkrát tolik! Řekni mi, kolik vyděláš za týden, a já ti zaplatím pětkrát tolik!"

„Teď je nejnapráskanějši období v roce, kámo. Vánoce a Novej rok za dveřma, hůř jak celej ten pojebanej festival. Si domu nosim dva tácy tejdně," lže Terry, „pochybuju, že bys mně moh platit desítku za tejden popojíždění."

„Jsme dohodnutý!" vykřikne Checker a zanoří ruku do kapsy, aby vytáhl šekovou knížku. Mává s ní Terrymu za zády a volá: „Jsme dohodnutý?"

„Dívej, kámo, nejde jenom o prachy. Já mám pravidelný zákazníky, co na mě spoléhaj. Další aktivity, kapiš to…," otočí se Terry a ťuká si ze strany na nos. „V byznysový

řeči, nemůžu narušit jádro podnikání, ani jenom pro jednou. Ček musí dbát o dlouhodobou klientskou základnu, kámo, o stálej přísun příjmu, nenechat se unýst vedlejšíma projektama, ať sou krátkodobě sebelukrativnější."

Terry vidí Checkera ve zpětném zrcátku, jak o tom přemýšlí. Je sám sebou potěšen, ačkoliv jenom cituje svého přítele Sick Boye, který točí porno, kde si Terry občas zahraje.

„Ale já můžu nabídnout…"

„Já musím stejně říct ne, kámo."

Checker je ohromen. Přesto hluboko v nitru cítí, že v tom muži něco je. Možná je to dokonce něco, co potřebuje. Ten dojem přiměje Ronalda Checkera vyslovit slovo, o němž si nevzpomíná, že by vědomě prošlo přes jeho rty od dob, co byl jako dítě na internátní škole. „Terry… prosím…," nadechne se ztěžka, že to slovo použil.

„Tak OK, kámo," pronese Terry a blikne do zrcátka úsměv, „sme oba byznysmeni. Sem si jistej, že nějak ten obchod uzavřem. Jenom ale v jednom musí bejt jasno," Terryho hlava se otočí jak na čepu, „s tim přespáváním v hotelích… tam se nebude dít žádný vylaďování podvozků."

„Co… ani náhodou, člověče," protestuje Checker. „Já nejsem žádný podělaný teplouš…"

„Neřikám, že jsem proti, když tě to bere, a neřikám, že sám nejsem trochu zatíženej na zadní vrátka, ale chlupatá řiť, pod kterou se pohupuje pytlik smaženice, to tuhle Šťávu do varu nepřivádí," třepe Terry prudce hlavou.

„Ne… s tím si fakt starost dělat nemusíš!“ říká Checker s obličejem zkrouceným hořkou pachutí, ale skoro se mu daří tu pilulku bezmoci spolknout.

Taxík zastavuje před Balmoralem. Portýři, zjevně očekávající příjezd Rona Checkera, doslova upouštějí od toho, co zrovna mají na práci – v jednom případě i od zavazadel jiného hosta, aby se sesunuli na taxík, ze kterého Američan vystupuje. Vítr zesílil a jeho prudké poryvy bičují Checkerovy načerno nabarvené, úlisné prameny vlasů k nebi a drží je, zatímco se baví s Terrym, v pozici nadějných pavích námluv.

Terry Lawson si mnohem víc uvědomuje portýry, kteří se vznášejí kolem, než Ronnieho Checkera, který si vlastním tempem vychutnává údery do číslic na mobilu, když si vyměňují kontakty. Když si podávají ruce, Terry ho agresivně chytá hned u dlaně, aniž by nechal prsty volně, aby se nedaly drtit, protože usoudil, že Checker je typ muže, který si uvědoměle dává záležet na dominantním stisku.

„Zůstanu na příjmu,“ vyčaruje Ronald Checker úsměv tak nešarmantní, jaký by většina lidí nevykouzlila, ani kdyby spontánně a v soukromí reagovala na to, že šťastnou náhodou spatřila skutečně nenáviděného rivala spadnout pod autobus. Terry sleduje Checkerův odchod – energický krok Američana, který se za asistence vichřice marně snaží uhladit si vlasy a s viditelnou úlevou míjí podlézavě se křenícího portýra.

Portýři s dotčením zjišťují, že v taxíku nejsou žádná zavazadla, a podezřívavě hledí na Terryho, jako by za to

nějak mohl. Terryho to krká, ale musí se věnovat mnohem naléhavějším záležitostem. Odpoledne se má konat pohřeb jeho starého přítele Alecka. Dojede domů do svého bytu v South Side, převlékne se a zavolá Kloubákovi, aby ho vzal na hřbitov Rosebank.

Kloubák je hned tu a Terry se vděčně usadí na zadní sedadlo jeho taxíku. Je to ovšem starší, méně vyladěná a méně čalouněná verze jeho vlastního milovaného TX4, kterou vyrobila společnost London Carriage. V jejím spartánském prostředí se najednou cítí ve svém černém sametovém saku, žluté košili zapnuté ke krku bez kravaty a šedých flanelových kalhotách příliš nastrojený. Rourkovité kadeře si svázal gumičkou na vlasy, ale pár mu jich už vyskočilo ven a protivně mu poskakují kolem očí, když si prohlíží ženy na ulici cestou směrem k vnitřní čtvrti Pilrig, která v okolí parku vyhlíží zamrzle a ošuntěle. Když vystupuje z taxíku a loučí se s Kloubákem, pustí se do něj studené mrholení. Je to vůbec první pohřeb do země, na kterém kdy byl, a překvapilo ho, když zaslechl, že Aleckův pohřeb nebude na obvyklém místě, jako jsou krematoria Warriston a Seafield. Ukázalo se, že za tím je před mnoha lety pořízená rodinná parcelka a Aleck má být pohřben vedle své zesnulé ženy Theresy, která tragicky zahynula při požáru. Terry se s ní nikdy neviděl, a to znal Alecka od doby, kdy mu bylo šestnáct. Ale při jednom divném uslzeném záchvatu alkoholické lítosti a nářků se dozvěděl, že k požáru, který vedl k úmrtí ženy, došlo tak, že Aleckovi v podnapilosti nedopatřením chytla fritovací pánev.

Povytáhne si límec od saka a vyrazí k místu, kde se kolem hrobu shromáždila velká skupina pozůstalých.

Je tu rušno, ale bylo jasné, že Aleckův odchod zapříčinil sešlost existencí všeho druhu. Terryho překvapuje, kolik starých známých tváří, o kterých se domníval, že jsou buď mrtvé, nebo ve vězení, tady vidí. Jenom se nejspíš od zákazu kouření už ani neodváží procházet se kolem svého supermarketu.

Všechno ale v levném stylu není. Branou asertivně vjíždí zelený Rolls Royce a štěrk na pěšině mu skřípe pod koly. Všechna ostatní auta jsou zaparkovaná venku na ulici, avšak k rozmrzelosti zmatených správců hřbitova se Rolls přišourá co nejblíž náhrobkům, jak to jenom jde. Obřadně z něj vystoupili dva pasažéři v oblecích s kabáty přes ramena. Jeden je gangster, kterého Terry zná jako Buznu. Doprovází ho mladší muž úzkých rysů s prohnanýma očima, který v Terryho očích vypadá příliš nevýrazně na to, aby mohl být tělesným strážcem.

Entrée, které rozhodně upoutalo pozornost pozůstalých, si Terryho pozornost neudrželo. Jeho oči hned prozkoumávají ostatní směry. Zkušenost ho naučila, že smutek působí na lidi různě. Spolu se svatbami a svátky skýtaly pohřby nejlepší příležitost se s někým spárovat. S tím vědomím zaslechl, že se radní Maggie Orr vrátila ke svému původnímu příjmení z dřívějšího neohrabaného označení Orr-Montague, jehož druhá část patřila jejímu manželovi – advokátovi – se kterým se nedávno rozvedla. Terry byl vyzbrojen dvěma informacemi: jednou bylo, že Maggie si uchovala své přednosti, a druhou, že zhroucený vztah a ztráta blízké osoby znamenají dvojnásobnou zranitelnost. Třeba se mu podaří získat Maggie zpět, tu zmatenou holku z Broomhouse,

ne tu uhlazenou, seberealizovanou odbornici, ve kterou se proměnila. To pomyšlení ho vzrušovalo.

Skoro okamžitě ji zahlédl, jak stojí u velkého náhrobku ve tvaru keltského kříže a baví se se skupinkou pozůstalých. Na sobě má chmurný tmavý oblek a něžně potahuje z cigarety. Dost pěkná, pomyslí si Terry a z vrchního rtu si slízne vrstvičku krystalizující soli. Setkají se očima, nejdříve si vymění nepatrný úsměv a pak smutné pokývnutí.

Stevie Connolly, Aleckův syn, se k němu připlíží. Stevie byl šlachovitý týpek s trvale napůl rozhořčeným vystupováním, které zdědil po svém otci. „Tys mojeho tátu našel, že jo?"

„Jo. Umřel v poklidu."

„Tys byl jeho kámoš," pronáší Stevie jako obvinění.

Terry si vzpomíná, jak si táta se synem nikdy nebyli blízcí, a zčásti s ním soucítí, protože zažil podobné odcizení rodičů, ale není si jistý, jak na Stevieho poznámku reagovat. „Jo, dělali sme spolu na voknech," odvětí klidně a vybaví si další bohatou kapitolu svého života.

Stevieho zamračený pochybovačný výraz jako by říkal: „… a na těch zkurvenejch vykrádačkách…," ale než té myšlence dá zaznít, zavlní se hřbitovním vzduchem sled zvuků a neklamných signálů, který přiměje pozůstalé pomalu se shromáždit okolo hrobu. Presbyter (Terry vzdává Aleckovi dík, že – byť původně katolík – zanechal po sobě pokyny, aby byl pohřeb co nejcivilnější a nejkratší, což je v duchu skotské církve) učiní několik neutrálních poznámek, které se zaměřují na to, jaký byl Aleck společenský muž, kterému chyběla jeho milovaná

Theresa, jež mu byla krutě odňata. Teď budou spolu, nejen symbolicky na hřbitově, ale také na věčnosti.

Zazní pár žalmů, při nichž se presbyter bez pomoci sálové akustiky snaží rozdmýchat nadšení v nejspíš nejslabším a nejstydlivějším podpůrném sboru v dějinách křesťanství. Následuje krátké slovo od Stevieho. Tak tak se mu podaří zakrýt svůj vztek na Alecka a jeho roli v úmrtí matky. A pak pozve ostatní, aby přišli k mikrofonu a přednesli svá svědectví o Aleckovi, pakliže v nitru cítí touhu tak učinit. Následuje neklidné tiché kolektivní studium mokrých listů trávy.

Pak na výzvu jak Aleckova syna, tak jeho neteře vystoupí Terry a stoupne si na bednu před mikrofonem. Při pohledu na moře tváří vycení něco, co považuje za sympatický úsměv. Poklepe na mikrofon, jak to viděl dělat stand-up komiky na edinburském festivalu Fringe. „Jakmile Aleck dostal výsledky vyšetření a secvaklo mu, že už není cesty zpět, spustil se jak doga a jednou masivní chlastačkou vyčistil v Lidlu půlku skladu! To byl zkrátka Aleck," burácí a čeká na výbuch smíchu.

Ale kolem hrobu z valné většiny setrvalo hrobové ticho. Ti, kteří se rozhodli reagovat viditelně, jsou rozděleni na pólech potlačovaného chichotu a vyděšeného lapání po dechu. Maggie posmutněle pokyvuje hlavou směrem ke Steviemu, jehož pěsti tuhnou v bílé míče a zuby se málem štípou, když skrz ně cedí: „*Si myslí, že je to, kurva, proslov svědka na svatbě nějakýho chcípáka!?*"

Terry se odhodlá pro postup vpřed a zvyšuje hlas, aby překonal sílící reptání. „Pak se rozhod, že strčí hlavu do

trouby, ne? Ale Aleck byl Aleck," sípá Terry, „a byl, pičus, tak na sračky, že myslel, že ta posraná lednička je plynová trouba! Pardon, že mluvim sprostě, ale že jo… Narval se do tý spodní přihrádky od mrazáku a nemoh tam tu zasranou hlavu dostat skrz ten drátěnej koš a hranolky McCains, tak to vyhodil ven a nacpal ten svůj rudej ciferník dovnitř. Vtom mu začlo bejt na blití, tak vyndal shora jeden z těch plastikovejch šuplíčků a vyblil se do něj, aby nikdo nemusel vymejvat ten mrazák, co furt eště měl za tu svoji zajebanou troubu!" Exploze Terryho smíchu se nese studeným, mokrým hřbitovem. „Bejt to nějakej jinej zmrd, ček by to sved na tu medikaci, ale to byl zkrátka Aleck, že jo!"

Jak to Stevie poslouchá, hroutí se mu rysy a začíná se ho zmocňovat záchvat hyperventilace. Úpěnlivě hledá pomoc u Maggie a svých příbuzných: „Co to tu vypravuje? Co? Co to má bejt?"

Ale slovo má Terry s větrem v kadeřích, který zdaleka není slepý k reakcím truchlících, ale nehodlá přestat. „No, i s těma votevřenejma dveřma to byla tak ledová noc, že jak sem ho k ránu našel, měl hlavu úplně zamrzlou do takový pojebaný kostky ledu od podbradku až k týlu. Nevim proč, ale v tom ledě bylo zamrzlý jabko. Jako by se tam pro něj, kurva, jenom ponořil a v tu ránu odpad. Ale to byl Aleck, ne?" Terry se odmlčí.

Následuje odmítavé pomlaskávání a kroucení hlavami. Terry se podívá na Stevieho, kterého Maggie usměrňuje silným sevřením za paži. „Slušnej týpek na sirotka. Ale je to bezva vidět ho pohřbenýho vedle jeho milovaný Theresy…," říká Terry a ukazuje na hrob vedle toho,

kolem kterého všichni stojí. Pak ukáže na proužek trávy mezi hroby: „A tady mezi ty dva pohřbili tu starou fritézu," pronáší s kamennou tváří a sklízí vzdechy hořkého znechucení a několik sotva potlačovaných výbuchů řehotu. „Tak to je ode mě všecko. Uvidíme se v baru u sklenky tomuhle týpkovi na památku," a seskočí do shluku pozůstalých, kteří se kolem něj rozestupují, jako by měl nakažlivou nemoc.

Zbytek bohoslužby ubíhá bez rozruchu, i když se některým zalijí oči slzami, když se při spouštění rakve do země z rozviklaného ozvučení rozezní nevynechatelní Proclaimers se *Sunshine on Leith*. Terrymu je moc zima na to, aby čekal na závěrečný hymnus. Odšourá si to pryč a zamíří ven a dál ulicí do hospody U Poskvrněné lilie, kde se má konat smuteční party. Je prvním smutečním hostem v lokále a je to skutečná úleva dostat se v tenhle hnusný, ponurý den do tepla. Jsou už čtyři odpoledne a venku je tma jak v ranci. Posmutnělá barmanka pokyne směrem k bíle prostřenému stolu, plnému sklenic whisky a vína, a k dalšímu stolu s tradičním pohřebním bufetem – párečky v těstíčku, sendviče se šunkou a sýrem. Terry si odskočí na toaletu sjet si lajnu životabudiče a po návratu si dá lahev piva. Když zaujímá pozici u baru, štosují se smuteční hosté dovnitř. Terry, který sleduje Maggiin příchod, si nepovšimne Stevieho rozčarování. Jak se tak Maggie elegantně přesouvá k velkému krbu skoro na druhé straně místnosti, přemýšlí Terry, jak dlouho jí potrvá, než se dostane k němu.

Maggie utěšuje a uklidňuje emocionálně přetlakovaného Stevieho a vede ho z Terryho dosahu v naději, že

vychladne. Když pohlédne na Terryho, vybaví se jí jejich raná dostaveníčka a jak mu (z dnešního pohledu zvráceně) dávala přednost před milým a úspěšným Carlem Ewartem, který do ní byl beznadějně zblázněný. Terry ale měl to svoje bombastické sebevědomí, což se očividně nezměnilo. A je třeba si všimnout při pohledu na jeho suverénní držení těla, posazeného na barové židli, že vypadá dobře. Očividně o sebe dbá a pořád, ač to nepůsobí věrohodně, má ty přírodní rourky z kudrn. Nevypadá to, že by vůbec prořídly nebo o píď ustoupily do koutů, ale budí v ní podezření, že je přibarvuje Grecianem 2000.

Maggie to přiměje předstírat, že se zahleděla do tmy venku, protože si potajmu potřebuje prohlédnout svůj odraz v jednom z velkých oken. Když byla mladší, její malé tělo a prsa jí nikdy nepřipadaly jako přílišná výhra, ale jak se blížila ke čtyřicítce, začala za ně být Maggie vděčná. Hladová gravitace neměla moc s čím pracovat a veškerou její tažnou sílu mařila životospráva o čtyřech návštěvách fitka týdně, posedlost zdravým jídlem a ukázněnost v umírněných porcích. Maggie je také zatěžko vynechat lázeňské procedury a rozmazluje se luxusními přípravky pleťové péče a peelingovými kůrami. Zdrojem tiché pýchy je pro tuto drobounkou ženu i to, že ji často zcela vážně považují za starší sestru její dcery.

Otočí se a vidí, že Terry si všiml jejího bludného pohledu na sebe samu. Srdce ji nechá ve štychu, když se mu obličej rozdělí úsměvem a namíří si to k ní s prstem vztyčeným k nějaké hlášce. „Sem tě chyt, jak se prohlížíš ve skle! Ne, že bych se ti divil, mně se taky zamlouvá, co vidim.“

Maggie cítí, jak jí neviditelná ruka rozhrne rty do úsměvu. „No, ty taky vypadáš dobře, Terry."

„Tak se musim snažit, že jo," přehnaně pomrkává Terry.

Nezměnil se, pomyslí si Maggie. Ten se nikdy nemění. Podívá se zpátky k ohni. Stevie má whisky v ruce a děkuje nějakým postarším smutečním hostům, že přišli.

„Tak, jak se daří?" zeptá se Terry, a než mu stačí něco říct, odpoví za ni. „Velký změny s rozvodem a s dcerkou, jak je pryč na vejšce, jsem zaslech."

„No, to máš bezchybné zdroje," pozvedne Maggie sklenku whisky ke rtům.

„Tak si osaměla," pronáší Terry jako fakt a září přitom radostí.

Maggie se rozhodne odpovědět otázkou. „Kdo říká, že jsem sama?"

„Tak máš někoho novýho? To je teda kus klikaře! To ti řikám rovnou."

„To jsem taky neřekla."

„Tak jak to teda je?"

„ ‚To' je můj život a do ‚toho' ti nic není!"

Terry rozevře náruč: „Hej, to ček ani nemůže utěšit starou kamarádku, když je jí ouvej?"

Maggie se chystá odvětit, že Terryho pokus o masové utěšování smuteční řečí z něj udělal div ne vyvrhela, ale to už se k nim s vraždou v očích prodírá Stevie: „Co to mělo znamenat? Ta řeč," zastaví se s vyvalenýma očima tváří v tvář Terrymu.

„Dalo fušku to vyvážit," pokyvuje Terry, zdánlivě slepý k Stevieho rozzuřenosti. „Chtěl sem to udělat po

aleckovsku, ale přitom dát rodině možnost se rozloučit, ale tak prostě…," pokyvuje napolo samolibě. „Nerad se vychvaluju, ale myslim, že se mi to podařilo," vytáhne mobil a otevře fotografie. „Jsem to nafotil na mobil, jako ten týpek Damien Hirst. Mrkni na to," a vrazí telefon Steviemu před oči.

Stevie si s Aleckem nikdy nebyl blízký, ale vidět fotku svého otce s hlavou zamrzlou v kusu ledu a se žlutými zvratky vytékajícími z pusy je víc, než se dá snést. „To jsem vidět nechtěl! Vypadni odsud, kurva!"

„Kámo, tak počkej! Rozloučení!"

Stevie se vymrští, aby Terrymu vytrhl mobil, ale ten ho strčí nárazem ruky do hrudi a Stevie zavrávorá zpátky. „No tak počkej chvilku, parťáku, tady na sebe strháváš pozornost… To je Aleckův den," varuje Terry.

„DO PI… DO PÍČI S TEBOU, LAWSONE!" zadrhává Stevie, zatímco ho dva příbuzní spěchají odtáhnout pryč. „Ten zmrd je totální magor zasranej… vidíte, co má na tom mobilu?" stoupá Stevieho hlas do krkolomných výšin, když ho s protesty vlečou na druhou stranu místnosti.

Terry se otočí na Maggie. „Se ček pokusí dát těm zmrdům, rodině a tak, trochu tý příležitosti k rozloučení – a tohle je vděk!"

„Jsi magor," valí na něj Maggie nevěřícně oči, „a nemyslím to jako pochvalu. Ty ses nezměnil!"

„Mám to pevně v ruce," prohlásí Terry hrdě, ale Maggie se odtrhne a míří na druhou stranu místnosti utěšovat bratrance. Vždycky to byla malá namyšlená kráva, pomyslí si. Beztak Stevie nikdy s Aleckem nevycházel, tak co teď hraje truchlícího syna, pokrytec.

A teď padl jeho pohled na Buznu, který má namířeno k němu. Ačkoliv si na sebe málokdy vzal něco jiného než drahé značkové obleky a košile se zapínacím límečkem, bylo na Buznovi vždycky něco, co působilo tak trochu ušmudlaně. Bylo to, jako by ve svém oblečení celou noc spal a zrovna ho někdo vytrhl do vědomí. Tomuto dojmu napomáhal i fakt, že byl Buzna skoro slepý a jeho zmršené krtčí oči mu přidávaly na ospalém vzezření. Na muže, který se vyžíval v sadistickém násilí, byl na cokoliv, co se týkalo jeho očí, paradoxně choulostivý. Laserová operace byla neprůchozí a odmítal se i piplat s kontaktními čočkami.

Buzna byl taky hodně náchylný k silnému pocení, takže na něm oblečení rychle vypadalo ušmudlaně. Přiváděl edinburské (i některé londýnské) přední krejčí k zoufalství. Navzdory jejich nejlepšímu snažení se pokaždé během čtyř hodin proměnil z upraveného na urousaného. Buznův mladší kumpán s ostroúhlými rysy se zády opíral o cihlový sloup uprostřed baru a se sklenkou v ruce si úlisně prohlížel těch několik mladších žen ve smutečním shromáždění.

Terry se otočí zpátky na Buznu. Vzpomíná, jak se na Forresterově střední škole v sedmdesátých říkalo „buzno“ každému. Tenkrát tomu mezi běžnými nadávkami konkuroval snad jenom „honimír“. Ale Buzna byl *ten* Buzna. Jako neustálá oběť šikany se Buzna nevydal cestou běžné pomsty a nedal se k polišům, aby to světu oplatil, ale pustil se proti proudu a stal se gangsterem číslo 1.

Terry samozřejmě ví, že Buzna přísně vzato není homosexuál a že je jedním z mála lidí, kteří ho označují touhle staromódní přezdívkou. To bylo nebezpečné, protože

Buzna si cestu hierarchií vyklestil tím, že to byl nechutně brutální hajzl. V Terryho povědomí bude ale Victor Syme vždycky ten přiblblý malý zmrd v hnědém vlněném kabátě, kterému za pekařským autem pravidelně brával o přestávce dalamánky a brambůrky.

Karta se obrátila, když Buzna úplně z čista jasna napadl Evana Barksdalea nabroušeným šroubovákem. Barksdale byl šikanista, dvojče, které spolu se svým bratrem Craigem vedlo tažení systematicky neutuchající brutality, jež dotlačila Buznu k běsnivému, psychotickému krveprolití, které přimělo svět i Victora Syma samého přehodnotit jeho postavení na ulici.

Evan Barksdale, jako doktor Frankenstein, neúmyslně stvořil monstrum podstatně nebezpečnější, než jakým by se on sám nebo jeho bratr kdy mohli stát. Buzna si samozřejmě na své násilím ověnčené životní cestě prošel svým dílem bolesti a neúspěchu, ale pronásledování Barksdalovými mu dalo dobrou školu. Všechno ostatní bylo ve srovnání s psychickým trýzněním, kterým prošel, naprosto bezvýznamné.

Jak se k němu Buzna blíží, Terry cítí, že se mu mimovolně svírají půlky. Budou potíže. Už s Buznou nějaký ten byznys dělal: dodával kokain námořníkům na námořní základně v Helensburghu, než přišla bezpečnostní opatření, která jim spálila prsty a udělala z toho příliš nebezpečný trh. „Terry," obalil ho známý smrdutý zelný dech.

„Sorry, Vicku, zpětně si uvědomuju, že to bylo nevkusný… s tou promluvou," uznává Terry a znovu se dívá, kde se nachází Buznův mladší komplic.

„Na to ser! Byla bezva! Některý zmrdi nemaj smysl pro humor," třese Buzna hlavou. „Aleckovi by smíchem hlava upadla. Šlo o něj, ne o ně," hodí Buzna káravý škleb na pozůstalou rodinu.

Terrymu spadl ze srdce takový kámen, že pod jeho tíhou povolily i jeho obranné mechanismy a je Buznovým následným návrhům mnohem otevřenější, než by tomu bylo normálně. „Poslouchej, potřeboval bych trochu helfnout. Vodjíždim na moment do Španěl, dva tři tejdny, možná víc," ztiší Buzna hlas. „Mezi náma, začíná mi tu bejt trošku horko. Potřebuju, abys dohlíd na saunu. Liberty, ta dole u Leith Walk."

Terry cítí, jak se jeho ochablé pokývnutí zpomaluje, až zastaví. „No, já toho vo saunách zas tak moc nevim…"

„Neni co znát," mávne Buzna rukou obsypanou prsteny. „Navíc slýchám, že si furt v tom točení porna s tim zmrdem, jak se menuje, tim dole z Londýna?"

„Sick Boy, jo. Tu a tam. Takový menší hobby. Z toho ale moc škváry nemám."

Buzna zvedne pochybovačně obočí. „Jenom to párkrát v tejdnu zkoukneš," a hodí pohled na svého společníka, který si právě nakládá na papírový tácek sendvič a páreček v těstíčku. „Toho malýho zmrda, co mi odsypává – je to mladší brácha od ženy – a ty zajebaný příšerný flundry srovnáš do pozoru… ale spíš vodorovnýho," svraští se mu obličej do úsměvu, „ať se jim rozevíraj ty pysky dole a ne ty nahoře!"

Terry ví, že by se měl připojit k tlumenému zasvěcenému chechotu, ale cítí, jak se mu sváží obličej k bradě. O tuhle nepříjemnost nestál.

Buzna je příliš prohnaný na to, aby nevěděl, že výhrůžky se k získání souhlasu používají až v krajních případech a že v první instanci funguje lépe, když člověk pro svou věc získá srdce a mysl. „Samosebou za to máš právo klátit na účet podniku. Zboží tam máme bezva."

„To zní fér," říká Terry, neschopen zadržet ta slova, než mu vytečou z pusy, i když je z části pobouřený. Za sex opravdu ještě nikdy v životě neplatil a taky to Buznovi říká.

„Všichni za to nějak platíme," odvětí Buzna.

Terry uvažuje nad svými třemi rozvody a majetkovými vyrovnáními a nad šikanou, které ho podrobuje Agentura na podporu dětí, a nemá, jak to rozporovat. „Ne, že by ses mejlil. Tak se pak stavim."

„Sem věděl, že je na tě spoleh, kámo," praští Buzna Terryho rozjařile a ne zrovna málo pěstí do ramene. „Kelvine!" zakřičí na svého pobočníka, který se obrátí jak na obrtlíku, jako pes naučený na nadzvukovou píšťalku, a pluje k nim.

„Terry, tohle je Kelvin. Kelve, Terry ti píchne s Liberty, až budu pryč."

„Ti řikám, že nemám potřebu…"

„Hotovo," zamítne Buzna protesty mávnutím ruky. „Buď milej," varuje ho.

Zdá se, že to Kelvin zvažuje, než se uvolí na Terryho krátce, pistolnicky kývnout hlavou, což je opětováno stejnou, minimální měrou vstřícnosti. Buzna zaznamená pnutí a zkusí je zlehčit tím, že nadhodí nějaké hlouposti o fotbale. Jestli se chtěl Terry vymanit z jeho společnosti předtím, teď už je k tomu zcela odhodlán. Fotbal má rád,

sleduje ho v televizi a pořád ještě tu a tam zajde fandit, když hrají Hibernian, ale konverzační téma je to podle něj naprosto nesmyslné. Omluví se a rozhodnut, že je čas stavět mosty, vyráží hledat Maggie. Najde ji, jak sama stojí u baru, popíjí whisky a zdá se, že nad něčím hloubá. Lapne ze stolu sklenku a nastaví ji k ní. „Na zesnulý přátele?“

Ona váhavě cinkne svou sklenkou o jeho.

„Mrzí mě ta řeč. Sem jenom měl pocit, že by to Aleck tak chtěl.“

„No, a co takhle můj bratranec, taky by to chtěl?“

Terryho těší, že alkohol smyl profesní uhlazenost a Maggie zase jednou zní jako ta holka z Broomhouse. „Uznávam, mýlil sem se. Nepomyslel sem na to.“ Pravdou bylo, že jeho řeč byla částečně míněna jako startovačka na Stevieho. Aleck byl podivín, to jo, ale aspoň měl dobré srdce, na rozdíl od vlastního táty, a Stevie to nikdy neuměl ocenit.

„Ty a on jste si byli blízcí,“ řekla Maggie.

„Von byl jednim z nejlepších kámošů a byli sme bezva parťáci celý roky,“ souhlasí Terry, pak se jeho tvář škádlivě našponuje: „A víš, jak sme se on a já poznali? Skrz tebe!“

Maggie se mezi odlesky své whisky začervená. „Jo, jo,“ pronáší a vzbuzuje v Terrym vzpomínku na mladší, dřívější verzi sebe samé, a to s dostatečnou dávkou flirtování, aby ho povzbudila.

Po několika drincích následuje jejich zvučný odchod za rachotu židlí a pochod po Newhaven Road. Je zima a vlhko a kolem ani jeden taxík. Risknou to a zkusí to

vzít po Ferry Road, kde jsou jedinými vozidly v dohledu těžké náklaďáky, které je výhružně předhání a míří do doků v Leith. Terry cítí, že Maggie se rychle dostává z varu, ve kterém snad byla, ale naštěstí se blíží taxík Cliffa Bladese, Terryho spolupijana z Taxi klubu v Powderhall. „Naskoč si, Terry!“ zpívá Blades radostně svým anglickým přízvukem, než si všimne jejich chování, oblečení, místa výskytu a dá si dvě a dvě dohromady. „Aha… vy jste byli v krematoriu… mrzí mě, že jste o někoho přišli. Byl to někdo blízký?“

„Ne, byli sme na hřbitově, víš. Její strýc,“ Terry posmutněle kývne směrem k Maggie, „a jeden můj moc blízkej parťák. Maggie, to je můj kámoš Blades,“ a přinutí svůj hlas k odlehčení, „ne abys ho přivedla na skotskej nacionalismus, na to kurva bacha.“

„Skotskou *nezávislost* prosím,“ Blades zabere.

„Ne, to já dělat nebudu,“ odpovídá ona kousavě.

Ačkoliv sám Angličan, je Cliff Blades nadšeným zastáncem nezávislosti Skotska, zatímco Maggie, byť je osobně také přesvědčena pro, stále ještě předsedá klubu zastupitelů labouristů.

O Bladesovi se ví, že je diskrétní, zastaví Terrymu a Maggie u jejího bytu v Craigleith. Terry je udivený, jak se má Maggie k světu, jak ho vede rovnou do ložnice bez jakýchkoliv zdvořilostí. Jak mohl očekávat, že bude tou cudnou, ostýchavou náctiletou dívkou, kterou potkal ve stejné situaci před všemi těmi lety? Zdá se, že Maggie je prostě ráda, že má v sobě kus pořádnýho péra, bez nějakého dotazování. Doslechl se, že rozchod s tím jejím Colinem byl dlouhý a vleklý. Teď, když má dceru na univerzitě, může popustit emocím otěže.

A to oba udělají – s chutí.

Později, když leží v posteli, se Terry dívá na hodinky a přemýšlí, jak dlouho mu potrvá dostat další erekci, když se zrovna vystřílel (odhaduje někde mezi třemi a čtyřmi minutami), a vtom uslyší z přízemí klíč v zámku vchodových dveří.

„Co…," Maggie se posadí, vytržená z uspokojivého postkoitálního šlofíka, „co to je?"

„Nějakej zmrd je v domě," povídá Terry. „Ty někoho čekáš?"

„Ne-e," Magie vyletí z postele a skočí do županu. Terry ji následuje a natahuje na sebe své šedé kalhoty. Jak si zvykl na ložní prádlo, přijde mu ten materiál nějaký divný.

Když sejde dolů, zamíří Maggie okamžitě do rozložité kuchyně a vidí svou dceru Amber, jak si dělá sendvič. „Co… Já myslela, že jsi v Glasgowě, na univerzitě…"

„Přijela jsem domů na víkend na Laceyiny jednadvacetiny," zvedne Amber na moment hlavu.

„Já byla na pohřbu strýčka Alexe: dávala jsem si šlofíka…"

„Očividně," zachrochtá Amber, když spatří Terryho, jak se do půl těla svlečený vynoří za její matkou.

Maggie je na rozpacích. Zčásti nechce, aby ji její dcera takhle viděla, ale z jiné části se snaží sama sebe marně přesvědčit, že zase až tak o moc nejde. „Já… my…"

„Mami, co děláš se svým životem, není moje starost. Opravdu," podívá se na Terryho.

„Terry. Já… no, my sme s tvou matkou starý přátelé."

„To je taky vidět na první pohled," odvětí Amber. Mluví trochu divným tónem a Maggie nedokáže rozpoznat,

jestli je to, protože s tím její dcera nesouhlasí, nebo protože se jí příčí předpoklad, že by s tím mohla souhlasit. „No, tak já dneska zůstanu u Kim a dám vám dvěma trochu prostoru."

„Neni třeba, já pravě mizim. Mám směnu v taxíku. Rád sem tě viděl, Scarlett."

„Jsem Amber."

„Pardon, v těch jménech podle barev mám zmatek," usměje se Terry a vyrazí zpátky nahoru.

Za moment se za ním do ložnice vydá i Maggie a najde ho, jak si obléká košili a zapíná ji. „Do prdele!"

„Je to pěkná mladá lasička. Máš bejt nač hrdá," poznamenává Terry a natahuje si sako.

Maggie si všimne, jak se mu zaleskly oči. „Ani na to nemysli!"

„Za co mě máš! To by mě nikdy nenapadlo," protestuje Terry. Nikdy není tak přesvědčivý, jako když bezostyšně lže, a navzdory celoživotním zkušenostem z městské rady mu Maggie skoro věří.

Terry zavolá Bladese, jestli ještě není v okolí, ale ten veze někoho na letiště. Kloubák je ale poblíž a o čtvrt hodiny později ho vyzvedává a bere ho k jeho bytu v South Side.

Terry se okamžitě převlíkne a odváží se znovu vyrazit ve svém vlastním taxíku, protože má ještě nějaké doručování do West Edinburghu, hlavně do sídlišť Broomhouse, Wester Hailes, Sighthill a Saughton Mains. Když má hotovo, říká si, že by mohl zajet do Liberty Leisure, Buznova zařízení, ale rozhodne se sjet ke galerii moderního umění v Dean Village, jestli se tam náhodou

nepoflakujou nějaké nóbl kundičky. S nadšením se nechá zastavit dvěma mladšími ženami, které se nasoukají do taxíku. „Kampak to bude, děvčata?“

„Do Hotelu Minto,“odpoví jedna s americkým přízvukem.

„Slušný. Vodkud pocházíte?“

„Z USA.“

„Tak to bych už poznal,“ říká Terry. „Vodkud v Americe?“

„Rhode Island.“

„Rhode Island? Tak to vám řikám rovnou,“ švihne Terry hlavou dozadu a zamrká, „jestli ste tam všechny jak vy dvě, to by tomu měli řikat Rajc Island!“

2.
Zaručeně

Na bydlení v Oxford Street mám rád, že tu v South Side má ček všecko. Klidná ulice, pro kancelářský pipiny blízko do města, poblíž univerzity pro mladý studentský kundičky a malý místečko, kam si ty lasičky vmanévruju. Nic přehnanýho, jenom pěkná malá přijímačka s velkou pohovkou do L, ložnice s extra velkou postelí a kuchyňka s těma proteinovejma sračkama. Já snad žiju jenom z toho ksindlu. Nemám v kvartýru moc nábytku. Říkám tomu *minimalistickej* designovej koncept. Mám tu knihovnu s nějakejma knížkama, co mi půjčuje Rab Birrell, který, kurva, nikdy nečtu, ale mám je tu, abych učaroval těm studentskejm kostem. *Moby Dick*, *Zločin a trest* a takový podobný sračky. Ten zmrd Dostojevský… Já ho zkoušel číst, ale každej zmrd měl skoro pět různejch jmen, tak sem toho musel pro samý jména nechat. Kurva pravda.

Chodím do Hog's Head pro muziku a filmy z bazoše a wifinu mám zadara v Southern Baru. Komunitní bazén je za rohem, jen plav a buď zdráv, Lawsone libovej. Jo, máme to tu v South Side všecko. V Leith není jedinej Starbucks – možná dole v dokách u civilní služby, ale ve skutečnym Leith ne! Tuny malejch kaváren, ale

v putykách se tady moc nezahazuju, jenom v Southern kvůli wifině.

Ale řídit taxík je nejlepší fuška, co sem měl, co kurva dejchám. Zaručeně. Tohle je nejslavnější hodinka Terryho Šťávy – ani ta práce obchodníka s bublinkovou vodou u těch náklaďáků se šťávou se tomu nevyrovná. Normálně, kurva, celou noc jezdíš v TX4 a vyhlížíš netopýry na drandění! A oni ti pak zaplatí! Všecko je na taxametru a taxametr si nevymejšlí. Nejlíp je v srpnu, když sou ve městě ty nóbl festivalový škeble, ale teď je to taky bezva, jak se blíží svátky a pipiny se tu poflakujou propláchnutý jak pípa. Ve Skotsku je problém, že tu sice pěkný škeble máme, to bez diskuse, ale je to moc monoetnický. Tuny černovlasejch lasiček, pár blonďatejch, zrzek a brunetek, ale z většiny všecko bílý. Těm zmrdům, co taxikaří dole v Londýně, závidim – tam dole si to jeden může trochu víc namíchat.

Ne že bych si potrpěl na Lothian Road, ale tady je kino Filmhouse, divadla Usher Hall a Traverse, a to sou pořád slušný místa pro nóbl škeble, že jo. Ale žadný před a po – musí to bejt během představení. Najednou začne pršet, jakože fakt chčije fest, a davy týpků vyskakujou z podchodů a mávaj na mě, ale já přidám a sleduju, jak odskakujou na stranu, a směju se, jak ty šašci zjebaný na mě řvou a nadávaj. O ty zmrdy nemám zájem – já chci lasičky. Ale rozhodnu se z prdele zastavit a zčíhnu tu úlevu v jejich ksichtech a pak je nechám přijít blíž a zařvu: „VYSMAHNĚTE, VY UBOŽÁCI ZASRANÝ!“ Pak to odpálim jak střela pryč a užívám si v zrcátku ty výrazy, co maj na ciferníkách!

Od vináren po herny binga, od vykrádání kolíbek (to se tak říká, ale zákonný limity samosebou platí) po prohánění sanitek, tlustý, tenký, nóbl nebo socky, kde se pije ten pojebanej koktejl Gary Busey, tam já předu u obrubníku v tomhle rychlým vraníkovi, abych jim s nim byl v mžiku za prdelí!

Ty dvě Jenkýjky se taky dvakrát neštítily otrokařit včera večer! Pořádnej výsledek! Je jasný, že ček vždycky de po lasičkách na dovolený – nic tak nesníží babě zábrany, jako když se dostane od všeho pryč. A teď mám na mobilu dalšího Amíka, toho blba Ronnieho ze včerejška, s tou hlavou jak ňáký dinosauří hovado, co umí tyranosaura napíchnout do břicha na rohy, než s tim zmrdem skočí z útesu. „Potřebuju někdy v příštích pár dnech zavézt do Východního Lothianu. Do města jménem Haddington."

„Jasný jak tunel, kámo. Tam to znám."

„Bezva, přemýšlel jsem o zítřku, ale slyšel jsem, že má do města dorazit nějaký hurikán."

„To jo, říkaj to, ten hurikán Obšoust."

„To už není sranda. Katrina úplně sešrotovala New Orleans a vy nevypadáte, že byste na to byli připravený!"

„Ne, kámo, tady to máme pořád samý vítr a déšť – starý známý, ale starý známý pro nás."

„Mám pocit, žes úplně nepochopil závažnost situace, Terry."

„Neměj péči, kámo, a zůstaň prostě zašitej v Balmoralu, než to přefoukne. Necháš pokojovou službu, ať se vo tebe stará. A kdybys chtěl společnost, neřikej si těm zmrdum recepčním, ty ti dohoděj leda nějakou nafoukanou

děvku, co tě úplně vykapsuje. Já ti přivedu pár hravejch lasiček, co se uměj bavit, a nebude tě to stát míň než soupisku minibaru a možná pár gramů. Znám takovou kost, točil sem s ní péčko a ta je tu ve městě vyhlášená fanynka – ta už rajtovala každýho sportovce, televizní vosobnost, fotbalistu i komika, co sem kdy vkročil. Má přezdívku ‚Sál 69', že je při festivale v jednom kuse plná. Ta by si ráda udělala na posteli zářez za tebe. Oťukla by si tě."

Tomu Ronniemu se hlas slil s ocelí: „Já myslel, že nevíš, kdo jsem!"

Kurva, to sem polepil, ale zůstanu v klidu. „Neměl sem tušáka, než sem tě ráno vygooglil. Rád si klienty prověřuju pro případ, že by se stalo něco nepředvídanýho. Neber to ale zle. Na byznys musíš mít koule!"

Jako jasně že sem toho zmrda poznal hned zkraje. Chvíle ticha a pak říká: „Velice podnikavý… opatrnosti není nikdy dost. Ale musím tě poprosit, abys byl diskrétní."

„To je moje druhý méno, kámo. Když ček skáče z ložnice do ložnice jako tady Šťáva, tak musí definici slova ‚diskrétnost' znát i pozpátku! Takže budeš chtít teda představit nějakejm kundičkám, nebo co?"

„To nebude třeba. Ozvu se," říká a zavěsí, hovado jedno.

Ale, kurva, slušná zakázka, dostávat velký love po týdnech, když von potřebuje jenom párkrát svízt do Haddingtonu. By mě zajímalo, co za vobchody tam může mít? Ale to je jeho věc, ne moje. Mezitím můžu, kurva, pořád dělat svoje věci! To se mně, kurva, vopřel vítr do plachet!

Zkouknu telefon a tuny zpráv od různejch kostí, i vod těch mladejch z Rhode Islandu a tak! Ty byly bezva, ale hlavně šly, kurva, hned na věc. I když mi Sick Boy furt říká, že prohánění je nejlepši zábava, čeka nemůže vždycky bavit prosekávat se po milimetrech jejich vobranou. Někdy chce ček prostě vyložit zboží na pult a říct: jdeš do toho, nebo nejdeš? Ty do toho šly správně, to jako fakt že jo! Škoda, že ten samej den odlítaly na kontinent.

Zkoušim vyčmuchat nějakou tu škebli v Bridges, ale žádný kosti na mě nemávaj, tak vezmu další džob, ňákýho vola s tučňáčí páteří v šedym kvádru s kufříkem. Nemyslim, že z toho vola pude dostat dýško.

Tak si přemejšlim vo lasičkách, hlavně vo dvou: Suzanne Prince a Yvette Bryson. Do těch sem to tenkrát o víkendu skoro před deseti lety vystřílel ostrejma, když sem byl zničenej po tom třetim rozvodě. A ve výsledku z toho byli dva malí parchanti. Ale já byl samosebou pro, aby si Guillaume a ten Zrzavej Zmetek nechali příjmení po svejch mámách. V poho feminismus, jako. To vám musim říct, že bejt na mně, tak bych jim do vobou těch chamajt narval trubky a sál jak buzik, co si to u pomníku na Calton Hill rozdává ve trojce, dokaď bych necejtil na jazyku Merlot, a pak bych voba ty parchanty vypliv do hajzlu. Ale voni si je chtěly nechat, ne… Tak už sou tu a já si nestěžuju, jenom když se méno Lawson neobjeví na rodnym listě. Pravda, kurva!

Suzanne i Yvette si možná teď procházej všema těma kokotinama vo nezávislejch ženskejch, ale lidi a okolnosti se, kurva, snadno měněj a Agentura na podporu dětí

má dlouhý prsty. Tak ale, kurva, do těhle kapes se nedostanou…

Vracim se stejnou cestou po Prinny a mířim nahoru po Mound. Debil vzadu na mě vysílá cifernik, tak radši začnu něco kydat, jestli z něj chci to dýško vymámit. „Tak co že vy to děláte, kámo?“

„V medicíně.“

„Takže ste doktor?“

„Svým způsobem. Jsem specialista,“ říká ten blb a kouká ven. „Proč jedeme tudy?“

„Tramvaje… jednosměrnej provoz… vobjížďka… městskej úřad… a nač že se specializujete? Třeba já? Já se specializuju na lásku. Znáte tu písničku? Od Sharon Brown? ‚I specialize in love, I'll make you feel brand new…‘ znáte ji? Ne?“

„Myslím, že ne.“

S někerym blbem, jako když člověk vyřezává krev z šutru. „A na co se teda specializujete, kámo?“

„Gynekologie.“

„Gyne-kurva… no to mě poser!“ Skoro sem projel na červenou, jak se na toho chlápka otáčim. Vyhoup se ze sedadla kupředu. Ještě, že se připoutal, jinak by mě, blb ubohá, projel tou špehýrkou mezi sedačkama a skončil u mě na klíně! „Sorry, kámo… jsem si jenom řikal, že ste asi viděl víc prcin jak já! Nepotřebujete asistenta?“

Týpek se usazuje zpátky do sedadla. „Myslím, že…“

„Vam řeknu, kámo, že se kostem vyznám v kasičkách! To vám teda povim. Třeba nemám ty technický termíny jak vy, ale vim, že jak zmáčknu tuhleten čudlik, BUM HO! Stane se tohle. Jak zaplnim tuhle díru, ŠUP!

Ty zmrde," řikám, když nám chce náklaďák hodit myšku, jak burácíme směr Cameron Toll.

„Děkuji. Ty cenné rady si uchovám," povídá chlápek, ale pak začne zvonit mobil, což neni divný, ale na obrazovce je méno BUZNA. To ignoruju, ale musim už radši dojet mrknout se tomu hovadu na tu saunu.

Ale nechce se mi do toho… Jak si čeka zařaděj jako kriminálníka, tak ho začne zločin vyhledávat. Nejsem gangster, ani kariérní čórka, ani drogovej dýler, ale darovanýmu koni na zuby nečumim. Když někdo nabízí čeku trochu cukru a ten vypadá lahodně, tak OK. Ale taky sou takoví mentálove, co maj všelijaký vo hovně, směšný a do lochu volající výmysly, jenomže nemaj roupama co dělat a zatoužej po dobrodružství. Takovym debilům ček řekne – samosebou slušně – s tim di do prdele. Dýlování drog je velký riziko a spousta pobíhání za nic moc. Taxikařina je nuda a fet je prima přivýdělek na luxusní potřeby, ale spoléhat se na něj nedá. Udělám tu a tam něco pro Connora, ale nic pro Tyrona nebo pro Buznu, když se tomu dá vyhnout. Ale dohlížet na flundry a pasáky, to teda neni podle mýho gusta.

„Tady je Ozdravovna, jestli mi můžete zastavit tady," ozve se hlas zezadu.

„V poho. Jdete zčíhnout další anduly, ne, kámo?"

„Tak nějak."

„Je to drsná šichta, ale některý kundy maj co do sebe! Tak mě napadá, že jsem tu vzadu v taxíku viděl už kdejakou tu škebli. Většinou ne takový, co byste chtěl vidět vy, kámo, ne?"

„To asi ne… Tak děkuji."

„To mi ale řekněte, kámo, jednu věc, když se vrátíme k těm technickejm otázkám. Víte, jak Eskymáci maj tisíce jmen pro sníh, tak vy týpci vod gynekologie máte to samý pro škeble, že jo? Se vsadim, že jo," říkám mu a držim se starýho fíglu, že neotevřu dveře, dokud neni peněženka venku, a hlavně, že furt mluvim. A týpek mi zaplatil strašně moc navíc. To je teda výsledek. Takovej zmrd by dýško nedal, kdybych dělal blba s kyselym ksichtem. Ten poďobanej pojeb Kloubák furt fňuká kvůli dýškám. To máš z toho, že jsi zmrd s kyselou řití, mu řikám.

Ale tenhle týpek se zakuckal a asi ho to pobavilo. „Eskymáci… sníh… To si musím pamatovat!"

Tak si to šinu zpátky do města. Vyzvednu trochu kokeše pro Connora Odvykače a hodim to do Leith k Monny. Connor je teď nejspíš největší dýler ve městě. Nikdy se toho osobně nedotkne. Má totiž plnej úvazek jako protidrogovej poradce na sociálnim odboru. Každýmu zmrdovi dává dvě čísla: jedno, když si čistej, ale máš krizi a potřebuješ si s někym pokecat, a druhý, když potřebuješ pohodu. Ten má ten trh kurva pokrytej, zmrd jeden podlá! Jednou mi řikal, že poradcoval jednomu týpkovi, a ten řiká: „Dívej, mně to s tou střízlivostí a poradenskou podporou nepomáhá. Já fakt potřebuju, abys mě hodil do pohody." Connor na to: „Neměj péči, kámo," a vytasí druhej telefon, „ale budeš mě fakt muset volat tady na tenhle. Musim myslet na svoji reputaci. Musim bejt profesionál, ne?"

Pak si řikám, že by to pro dnešek stačilo, že zamířim na sídliště na návštěvu ke starý madam, Alice Ulrich,

co má přímení po zesnulym druhym manželovi z Německa. Mám zaparkováno před Festival Theatre u Bridges a nějakej zmrd mi u semaforu ťuká na vokno. Asi sem zapomněl zapnutou ceduli. „Jsem zadanej, kámo," řikám tomu týpkovi.

„Máte zapnutou značku ‚Volný'."

„Já ji jenom zapomněl vypnout, víte?"

„Ze závazkového práva máte povinnost mě vzít."

„Sorry, kámo, já bych rád, ale právě mi tu bliknul džob," poklepu na obrazovku. „Dispečink, víte? Elektronika."

„To je pěkný nesmysl!"

„Mám svázaný ruce, kámo. Nic by mně neudělalo víc radosti, než si vod vás nechat zaplatit, ale sem otrok toho dispečinku, že jo… Ček nevezme džob, co mu daj, tak ho do rána za trest vypnou, musim jet," nastartuju a vodjíždim. A dál slyšim, jak von tam na ulici něco slintá vo smluvnim právu – někerým debilům se taky nedá nic vysvětlit. Ale co už, tak dojedu k semaforu a zatroubim na takovou brunetu v dlouhym hnědym kabátě a ta se pěkně rošťácky usměje. Milý, když sou na sebe lidi milí.

Tak se vydám k tomu staršímu děvčeti do Sighthill. Furt řiká, že nikdy nikam nechodí, ale když tam dojedu, má na sobě kabát, klobouk a rukavice. „Svezeš svoji starou máti, Terry muj? Já bych neprosila, to jenom skrz to počasí…"

„Kam máš namířeno?"

„Do Královské."

Ježiši Kriste, to mně vyliž koule, to je celý míle v dáli a já kurva vodtud zrovna přijel. „Co je, neni ti dobře?"

„Ale, já sem v pořádku," řiká vona. Pak se podivá tak paličatě jak vždycky. „Když to musíš vědět, jedu navštívit tvýho tátu."

Já kurva tušil, že se něco děje. „Aha, tak vo to ti běží, co?"

„Není to zdravý chlap, Terry. Má erko. Moc času mu nezbývá."

„Dobře."

„To neřikej!"

„Jakby ne?" Zavrtím hlavou. „Nemůžu, kurva, uvěřit, že se ho chystáš navštívit. Ho necháš, ať z tebe zas dělá krávu. Po těch všech rokách, co tě ponižoval."

„Pořád je to tvůj otec, ty… je to tvůj a Yvonne táta!"

„Co pro nás kdy, do píči, udělal?"

Míří na mě rozzuřený voči. „Nezačínej o něm! Cos *ty* udělal pro *tvoje* děcka? Máš jich posetých tu a tam a bůhvíkde všude ještě! Donna řiká, že ses jí neozval celou věčnost, včera sem přišly s Kasey Linn."

„Co? Jakejsi klín?"

„Kasey Linn! Tvoje vnučka!"

„Jo… tohle děcko… já pudu." Ježiš, kurva, já málem zapoměl, že naše Donna měla děcko… Měl bych ho jít navštívit, ale nelíbí se mně bejt dědek. Pro kosti jsem ale GILF: Grandpa I'd Like to Fuck!

Ale teď na mě zas vysílá to zlý voko. „Tys to děcko ještě ani neviděl, svoji vlastní vnučku, pro Krista! Že ne!"

„Měl sem trochu moc práce…"

„Tomu děcku je skoro rok! Seš zmetek k ničemu! Horší, jak kdy byl Henry Lawson!"

„Naser si, já du," a supim ven z domu. Stará rašple může jet dvěma autobusama!

„Počkej Terry! Synku, počkej!“

Tak jdu pryč dolu po schodech, a když lezu do taxíku, už zas začíná chcát. Kasey Linn, co je to za méno, co taky lidi svýmu zajebanýmu děcku teď dávaj? Furt mi tu na voznamce svítí ta samá zpráva od dispečera. Je to ten zmrd Jimmy McVitie, Velká Liz řikala, že má dneska denní.

ZAKAZNIK NA WESTER HAILES DRIVE 23

Píšu zpátky:

ZROVNA OBSAZEN NA SIGHTHILL

Pak:

JSI NEJBLIZSI TAXI V OBLASTI

A já:

KTERYMU SLOVU V – ZROVNA OBSAZEN NA SIGHTHILL – NEROZUMITE?

To tomu špehounskýmu zmrdovi zavře hubu. Ale zvednu hlavu a praštim do palubovky, jak vidim mámu, že vychází od schodiště a míří po ulici k čtyřproudovce. Obkroužim zezadu bytovky, abych ji tam odchyt u dočasný zastávky, když stojí v tom chcanci bez budky kvůli těm debilům se zamrdanejma tramvajema. Tak zastavim a sundám vokýnko. „Vlez dovnitř, mámo!“

„Já si v klidu počkám na autobus!“

„Podivej, mě to mrzí. Jenom nechci, aby si z tebe zas dělal prdel. Poď dovnitř!“

Zamejšlí se asi nad tim, ale pak povolí a leze dovnitř. „Dokaž, že si lepší chlap, jak byl on,“ a hrozí mi normálně prstem, „naprav to se svýma děckama! Zajdi k Donně! Zavolej Jasonovi! Přiveď ty dva malé prcky na návštěvu!“

Vo tom se s ní už hádat nehodlám. Nejsem tak špatnej, jak to vidí vona. Jasonovi volám do Manchesteru co pár tejdnů a povídáme si.

Najedu na obchvat a jedem skoro zticha až k nemocnici, kde ji vysadim. Ptá se, jestli bych nezašel nahoru ho navštívit nebo jestli má něco vyřídit.

„Řekni mu, že díky za nic a ať si nasere."

Neni z toho šťastná, jak tak odchází dovnitř, ale mě to nutí k přemejšlení. Tak si řikám, do piče s tim, a volám Suzanne a Yvette, mámám od malýho Guillauma a toho Zrzavýho Zmetka, a domlouvám, že ty dva týpky někam vytáhnu. Nechtěj tomu věřit, ale vobě vypadaj celkem potěšeně.

Nejdřív zajedu vyzvednout Guillauma z Niddrie Mains, pak jedu do zazobaneckejch Blackford Hills a vyzvednu toho Zrzavýho Zmetka. Vidim, jak se ten malej týpek zamejšlí, když ten Zrzavej Zmetek sbíhá po příjezdovce toho svýho velkýho domu, skrz tu namodelovanou zahradu, aby se s náma seznámil, proč jeho matka bydlí tady a moje mamka a já bydlíme dole na zavšiveným sídlišti? Zmetek Zrzavej, co má na sobě červený triko. Zmírňuje tim to, jak neskutečně je…, no, prostě, *rudej* ten malej týpek je, vleze dovnitř a řeknou si navzájem „čus". Moc toho nenamluví, ten Zrzavej Zmetek ale furt kouká kolem sebe. Možná má mozek po mně, taky má hlavu vzadu zúženou do špice jako nějakej zajebanej mimozemšťan. Trochu jako ty zelený lebkouni z komiksů.

A pak je tu malej Guillaume. Suzanne byla nejdřív přesvědčená, že je jednoho francouzskýho číšníka. Rozdala si

to s tim zmrdem večer přede mnou, ale bez šance, kurva – to množství baileys, co z těch zásobníků vyjde, je kurevsky neskutečný! Baileys? Ty píčo, kdyby si potom stoupla nad kýbl s nohama vod sebe, tak bych jí s tim moh, kurva, vytapetovat celej barák!

Ale s baileys takový kvality si to musí ček kurva hlídat. Kosti chtěj děcka s osobností. Jako chlap z nechráněný éry s instinktama z těch časů to člověk musí bejt velkorysej. Pořádně tu lasičku namazat. Ale s těma AIDS a pohlavníma chorobama jich spousta trvá na gumídkách. Zajebaný kazišuky, co zatípnou vášeň v tom nejlepšim, a když má ček utahovák jak já, tak to může taky trvat věky, než to na něj natáhne. Já to vnímám jako potlačení pokroku, co sme udělali s práškama a sexuální revolucí. Může za to ta pojebaná vláda – kdyby se ty teplý zmrdi na soukromejch školách nevojížděli mezi sebou, tak by hlavně vůbec nebyly žádný AIDSy a pohlavní choroby.

Ale co, tak to je teda malej Guillaume. Taky jeden šílenej víkend, a než se rozkoukám, tahám s sebou toho Zmetka Zrzavýho. Ze začátku sem nešel s módnim davem, ale střihal jsem si to na míru, že, a houpal sem je na klíně a chodil na všecky rodičovský dejchánky. V jeslích, ve školce, ve škole, všecko sem to, kurva, podstoupil. Všem těm svobodnejm maminám sem vyprávěl, že Guillaumova máma umřela při porodu a že toho Zrzavýho Zmetka sem adoptoval, že byl můj synovec, a pak jeho táta, můj kamarád z děctví, umřel v Afghánistánu a jeho máma začala bejt závislá na drogách. Půl tuctu sem jich brousil všema způsobama, jednu sem dokonce dostal do

péčka, než děcka vyrostly a začly žvanit, a pak už každá kunda ten podvod rozklíčovala. Pak už sem o ty malý zmrdy tak trochu ztratil zájem, abych pravdu řek.

Tak mám ty kluky v kavárně a dáváme si džus, než se pude do kina na vodpolední promítání – nic jinýho nemá cenu s děckama dělat, když je taková zima. A ten Zrzavej Zmetek na mě hledí těma svejma vočima: „Ty mě nemáš rád tolik jako Guillauma."

Ježiš, do píče, co ten malej zmrd čeká? Zahlíd, kurva, poslední dobou ty svoje vlasy v zrcadle? „Mám na tebe otázku, parťáku, když tak vidim, že asi všecko víš. Co je to mít někoho rád?"

Zmetek Zrzavej přetáh spodní ret přes horní. „Je to jakože… Já nevim…"

„Vy dva ste bráchové, teda napůl bráchové, a vy se můžete mít rádi. Ale jinak než, jak to říct, jak má mužskej rád ženskou, jasný?"

„Jasné," pokyvujou oba naráz hlavama, a kurva díky za to. To je úleva. Buzíka bych za syna nerad, hlavně ne toho rudýho – ten zmrd to bude mít těžký, už jenom proto, že je to zrzavej zmetek!

„Tak a taky ste vy dva každej jinej a já vás mám rád oba stejně, ale každýho jinak." Nechám je vo tom přemejšlet. Jenom teda škoda, že s tim Zrzavym Zmetkem to mám tak, že mám spíš tendenci dělat, že není se mnou. Čili tak, vzal jsem je na ten film *Vzhůru do voblak*. Ty píčo, já to skoro vořval, kurva, když ten starej vůl vyprávěl o svojí mrtvý ženě a jak chtěli děcka, ale nemohli je mít! Měl jsem sto chutí na něj zařvat do toho plátna: vem si tyhle dva malý zmrdy, mně chybět nebudou!

Popcorn, hot dogy, zmrzlina, twixky, kurva všecko, hovada jedny malý nenažraný!

Je to teda, kurva, úleva, že je můžu hodit domu, ale nebylo to špatný povyražení. Nejdřív s malým Guillaumem do Niddrie Mains. Jak tak míří k baráku s malym pokývnutím od jeho mámy Suzanne, tak se podivám na toho Zrzavýho Zmetka a řikám: „Si uvědom, jaký máš štěstí, že žiješ v Blackford Hills. Tady dole bys nepřežil ani dvě minuty."

„Proč jsou Guillaume a jeho maminka tak chudí?"

Co se na tohleto dá říct? Jenom se toho Zrzavýho Zmetka zeptám, co si myslí von, a von sedí a snaží se na to přijít až do Blackford Hills. „Je to, protože jeho maminka nemá takové školy?"

„Nejspíš to souvislost mít bude. Ale pak se musíš taky ptát, proč to stejně dobrý vzdělání jak tvoje máma nemá."

Prcek vystupuje z auta s rozvlněným obočím. Hledím na něj, jak míří po příjezdovce do toho velkýho domu a pod těma jeho pěknejma černejma botama křupe štěrk.

Pak po cestě do města přes Oxgangs narazim na zlatou žílu. Stojí tu na zastávce u hospůdky Goodie's lasička, co vypadá, že už něco popila, a zastavuje mě. Jak zastavim, tak mává, ať jedu pryč. „Chcete dovnitř, nebo jak?"

„Jedu do Stockbridge, ale nemám čím platit, než se tam sejdu s kámoškou, no…"

„OK," usměju se, „naskočte. Něco spolu vymyslíme, jestli se umíte bavit."

Přimhouří na mě oči. „Možná, že jo."

Uměla jak hovado a hrála si na nevinnou, když jsem vypnul motor v jedný zapadlý uličce v Marchmont, kterou používám – jedno z mejch nejlepších místeček.

„Copak ty nevypínáš taxametr?“ ptá se, když votvírám zadní dveře.

„No vidíš, zvyk je železná košile, ne?“ řikám a sápu se dopředu. „Eště, žes to připomněla, tohle určitě chvíli zabere!“